

ΤΗ ΠΕΜΠΤΗ ΤΗΣ Δ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Στιχηρὰ

Ἦχος δ' Ἑδωκας σημείωσιν [ΤΟ ΑΚΟΥΤΕ](#)

Τὸν ἀειμακάριστον, ἀξιοθέντες ἀσπάσασθαι, οἱ πιστοὶ Σταυρὸν Κύριε, δι' οὗ ἡμᾶς ἔσωσας, ἀνυμνολογοῦμεν, τὴν σὴν εὐσπλαγχνίαν, καὶ δυσωποῦμεν ἐκτενῶς, πᾶσι παράσχου τὴν ἀγαλλίασιν, Σωτὴρ τοῦ σωτηρίου σου, ἐν μετανοίᾳ διδοὺς ἡμῖν, κατιδεῖν σου τὴν Ἐγερσιν, καὶ τὰ Πάθη τὰ τίμια.

Νέκρωσιν ὑπέμεινας, ἐπὶ Σταυροῦ ἐκτεινόμενος, ὁ νεκρώσας τὸν θάνατον, νεκροὺς ἀναστήσας δέ, ζωηφόρῳ λόγῳ· ὅθεν δυσωπῶ σε. Τὴν νεκρωθεῖσάν μου ψυχὴν, τῇ ἀμαρτία ζώωσον Κύριε, παρέχων μοι κατάνυξιν, καὶ τῶν κακῶν ἀπολύτρωσιν, ἐν ἡμέραις ἀγίαις σου, τῆς Νηστείας φιλάνθρωπε.

Ἔτερον Προσόμοιον Ποίημα Θεοδώρου

Ἦχος δ' Τὸν νοερὸν ἀδάμαντα [ΤΟ ΑΚΟΥΤΕ](#)

Τὸν σὸν Σταυρὸν τὸν ἅγιον, ἀξιοθέντες ἐν χαρᾷ, κατιδεῖν καὶ προσπτύξασθαι, αἰτοῦμέν σε ὁ Θεὸς ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, ἵνα καὶ αὐτὰ τὰ ἄχραντα, προφθάσωμεν Πάθη σου, τῇ νηστεία νευρούμενοι, προσκυνοῦντες ὑμνοῦντες τὴν Σταύρωσιν, τὴν λόγῃν, τὸν σπόγγον τὸν κάλαμον, δι' ὧν ἡμᾶς ἀπαθανάτισας, εἰς τὴν ἀρχαίαν πάλιν τρυφῆς ζωὴν ἐπανήγαγες, ὡς φιλάνθρωπος· διό σε εὐχαρίστως νῦν δοξάζομεν.

Καὶ τοῦ Μηναίου, Προσόμοια γ'
Δόξα... Καὶ νῦν ... Σταυροθεοτοκίον

Προκείμενον Ἦχος δ' Ψαλμὸς οε'

Εὐξασθε, καὶ ἀπόδοτε Κυρίῳ τῷ Θεῷ ἡμῶν.

Στίχ. Γνωστὸς ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ ὁ Θεός.

Γενέσεως τὸ Ἀνάγνωσμα
(Κεφ. Γ', 32 - ΙΑ' 9)

Αὐταὶ αἱ φυλαὶ υἱῶν Νῶε, κατὰ γενέσεις αὐτῶν, κατὰ ἔθνη αὐτῶν. Ἀπὸ τούτων διεσπάρησαν νῆσοι τῶν ἐθνῶν ἐπὶ τῆς γῆς, μετὰ τὸν κατακλυσμὸν. Καὶ ἦν πᾶσα ἡ γῆ χειλὸς ἓν, καὶ φωνὴ μία πᾶσι. Καὶ ἐγένετο ἐν τῷ κινήσει αὐτοὺς ἀπὸ ἀνατολῶν, εὗρον πεδίον ἐν γῇ Σενάαρ, καὶ κατώκησαν ἐκεῖ. Καὶ εἶπεν ἕκαστος τῷ πλησίον αὐτοῦ. Δεῦτε πλινθεύσωμεν πλίνθους, καὶ ὀπτήσωμεν αὐτὰς πυρί. Καὶ ἐγένετο αὐτοῖς ἡ πλίνθος εἰς λίθον, καὶ ἄσφαλτος αὐτοῖς ἦν ὁ πηλός. Καὶ εἶπον· Δεῦτε οἰκοδομήσωμεν ἑαυτοῖς πόλιν καὶ πύργον, οὗ ἡ κεφαλὴ ἔσται ἕως τοῦ οὐρανοῦ, καὶ ποιήσωμεν ἑαυτοῖς ὄνομα πρὸ τοῦ διασπαρῆναι ἡμᾶς ἐπὶ προσώπου πάσης τῆς γῆς. Καὶ κατέβη Κύριος ὁ Θεὸς ἰδεῖν τὴν πόλιν καὶ τὸν πύργον, ὃν ᾠκοδόμησαν οἱ υἱοὶ τῶν ἀνθρώπων. Καὶ εἶπε Κύριος· Ἴδου γένος ἓν, καὶ χειλὸς ἓν πάντων, καὶ τοῦτο ἤρξαντο ποιῆσαι, καὶ νῦν οὐκ ἐκλείπει ἀπ' αὐτῶν πάντα, ὅσα ἂν ἐπιθῶνται ποιεῖν. Δεῦτε καὶ καταβάντες συγγέωμεν αὐτῶν ἐκεῖ τὴν γλῶσσαν, ἵνα μὴ ἀκούσωσιν ἕκαστος τῆς φωνῆς τοῦ πλησίον. Καὶ διέσπειρεν αὐτοὺς Κύριος ὁ Θεὸς ἐκεῖθεν ἐπὶ πρόσωπον πάσης τῆς γῆς, καὶ ἐπάυσαντο οἰκοδομοῦντες τὴν πόλιν καὶ τὸν πύργον. Διὰ τοῦτο ἐκλήθη τὸ ὄνομα αὐτῆς, Σύγχυσις, ὅτι ἐκεῖ συνέχεε Κύριος ὁ Θεὸς τὰ χεῖλη πάσης τῆς γῆς, καὶ ἐκεῖθεν διέσπειρεν αὐτοὺς Κύριος ὁ Θεὸς ἐπὶ πρόσωπον πάσης τῆς γῆς.

Προκείμενον Ἦχος βαρὺς Ψαλμὸς ος'

Φωνῇ μου πρὸς Κύριον ἐκέκραξα.

Στίχ. Ἐν ἡμέρᾳ θλίψεώς μου τὸν Θεὸν ἐξεζήτησα.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα
(Κεφ. ΙΓ', 19 - ΙΔ', 6)

Ἐπιθυμίαι εὐσεβῶν ἠδύνουσι ψυχὴν, ἔργα δὲ ἀσεβῶν, μακρὰν ἀπὸ γνώσεως, ὁ συμπορευόμενος σοφοῖς, σοφὸς ἔσται. Ὁ δὲ συμπορευόμενος ἄφροσι, γνωσθήσεται. Ἀμαρτάνοντας καταδιώξεται κακά, τοὺς δὲ δικαίους καταλήσεται ἀγαθὰ. Ἀγαθὸς ἀνὴρ, κληρονομήσει υἱοὺς υἱῶν, θησαυρίζεται δὲ δικαίοις πλοῦτος ἀσεβῶν. Δίκαιοι ποιήσουσιν ἐν πλούτῳ ἔτη πολλὰ, ἄδικοι δὲ ἀπολοῦνται συντόμως· ὃς φείδεται τῆς ἑαυτοῦ βακτηρίας, μισεῖ τὸν ἑαυτοῦ υἱόν. Ὁ δὲ ἀγαπῶν παιδεύει ἐπιμελῶς. Δίκαιος ἐσθίων,

ἐμπλήσει ψυχὴν αὐτοῦ, ψυχαὶ δὲ ἀσεβῶν ἐνδεεῖς. Σοφαὶ γυναῖκες ᾧ κοδόμησαν οἴκους, ἡ δὲ ἄφρων κατέσκαψε ταῖς χερσὶν αὐτῆς, ὁ πορευόμενος ὀρθῶς, φοβεῖται τὸν Κύριον. Ὁ δὲ σκολιάζων ταῖς ὁδοῖς αὐτοῦ, ἀτιμασθήσεται. Ἐκ στόματος ἀφρόνων, βακτηρία ὑβρεως, χεῖλη δὲ σοφῶν, φυλάσσει αὐτούς. Οὐ μὴ εἰσι βόες, φάτναι καθαραί, οὐδὲ πολλὰ γεννήματα, φανερὰ βόδος ἰσχύς. Μάρτυς πιστὸς οὐ ψεύδεται, ἐκκαίει δὲ ψευδῆ μάρτυς ἄδικος. Ζητήσεις σοφίαν παρὰ κακοῖς, καὶ οὐχ εὐρήσεις, αἴσθησις δὲ παρὰ φρονίμοις, εὐχερῆς.

Ἀπόστιχα
Ἰδιόμελον Ἦχος πλ. β'

Παρὰ Κυρίου, τοῦ ταπεινώσαντος ἑαυτόν, μέχρι τοῦ διὰ σταυροῦ θανάτου, διὰ σὲ μαθοῦσα ψυχὴ μου, τὴν ἐξ ἐπάρσεως ταπεινώσιν, καὶ τὴν ἐκ ταπεινώσεως ὑψώσιν, ἐπ' ἀρεταῖς μὴ ἐπαίρου, μηδὲ σαυτὴν δικαίαν ὑποπεύσασα, τὸν πλησίον κατάκρινε, ὡς ὁ μεγάλαυχος Φαρισαῖος, ἀλλ' ἐν φρονήματι καταβεβλημένῳ, τῶν σῶν ἀμαρτημάτων μνημονεύουσα μόνον, ὡς ὁ Τελώνης βόησον. Ὁ Θεός, ἰλάσθητί μοι τῷ ἀμαρτωλῷ, καὶ σῶσόν με. (Δίς)

Μαρτυρικὸν

Οἱ Μάρτυρές σου Κύριε, οὐκ ἠρνήσαντό σε, οὐκ ἀπέστησαν ἀπὸ τῶν ἐντολῶν σου· ταῖς αὐτῶν πρεσβείαις ἐλέησον ἡμᾶς.

Δόξα... Καὶ νῦν ... Σταυροθεοτοκίον

Τριήμερος ἀνέστης Χριστέ [ΤΟ ΑΚΟΥΤΕ](#)

Ἡ πάναγνος ὡς εἶδε σε, ἐπὶ Σταυροῦ κρεμάμενον, ἀνεβόα· τί τὸ ξένον ὁ ὄρω, μυστήριον Υἱέ μου; πῶς ἐπὶ ξύλου θνήσκεις, σαρκὶ κρεμάμενος ζωῆς χορηγέ;

Τῆ ΠΑΡΑΣΚΕΥῆ ΤΗΣ Δ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν β' Στιχολογίαν

Καθίσματα Ἦχος δ'
Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ [ΤΟ ΑΚΟΥΤΕ](#)

Τῆς ἐγκρατείας τὸν καιρὸν ἀγιάζων, ὁ πανσεβάσμιος Σταυρὸς καθορᾶται, ὃν προσκυνοῦντες σήμερον βοήσωμεν· Δέσποτα φιλόανθρωπε, τῇ αὐτοῦ συμμαχίᾳ, δίδου διελθεῖν ἡμᾶς, τὸ λοιπὸν τῆς Νηστείας, ἐν κατανύξει καὶ τὰ ζωηρά, βλέπαι σου Πάθη, δι' ὧν ἐλυτρώθημεν.

Σταυροθεοτοκίον

Τὸν ἐξ ἀνάρχου τοῦ Πατρὸς γεννηθέντα, ἡ ἐπ' ἐσχάτων σε Χριστέ τετοκυῖα, ἐπὶ Σταυροῦ κρεμάμενον ἠλάλαξεν· Οἴμοι ποθεινότατε Ἰησοῦ! ἀνεβόα, πῶς ὁ δοξαζόμενος, ὡς Θεὸς ὑπ' Ἀγγέλων, ὑπὸ ἀνόμων νῦν βροτῶν Υἱέ, θέλων σταυροῦσαι; Ὑμῶν σε Μακρόθυμε.

Μετὰ τὴν γ' Στιχολογίαν

Καθίσματα Ἦχος δ'
Ταχὺ προκατάλαβε [ΤΟ ΑΚΟΥΤΕ](#)

Τὸ φῶς τῶν ψυχῶν ἡμῶν, νῦν καθορῶντες Χριστέ, Σταυρόν σου τὸν ἄχραντον, καὶ προσκυνοῦντες χαρᾶ, φαιδρῶς ἐκβοήσωμεν· Δόξα σοι ὁ ἐν τούτῳ, ὑψωθῆναι θελήσας, δόξα σοι ὁ φωτίσας, δι' αὐτοῦ πᾶσαν Κτίσιν, ἐν ᾧ σε ἀκαταπαύστως, ὕμνοις δοξαζόμεν.

Σταυροθεοτοκίον

Σταυρῷ σε ὑψούμενον, ὡς ἐθεάσατο, ἡ ἄνυμφος Μήτηρ σου, Λόγε Θεοῦ μητρικῶς θρηνοῦσα ἐφθέγγετο· Τί τὸ καινὸν καὶ ξένον, τοῦτο Υἱέ μου θαῦμα; πῶς ἡ ζωὴ τῶν ὄλων ὀμιλεῖς τῷ θανάτῳ; ζῶσαι τοὺς τεθνεῶτας, θέλων ὡς εὐσπλαγχνος.

Ὡδὴ α' Ἦχος πλ. δ'
Ἀρματηλάτην [ΤΟ ΑΚΟΥΤΕ](#)

Τὸν τοῦ Κυρίου προσελθόντες σήμερον, Σταυρόν νοῖ καθαρῷ, καὶ εὐσεβεῖ γνώμῃ, δεῦτε προσκυνήσωμεν· πρόκειται γὰρ δωρούμενος, τοῖς αὐτὸν προσκυνούσιν, ἁγιασμόν τε σωτήριον, ἔλλαμψιν καὶ δόξαν καὶ ἔλεος.

Ὁ ζωοδότης Σταυρὸς προκειμένος, καὶ καθορώμενος, φωτοειδῆ αἴγλην, ἀποπέμπει χάριτος,

προσέλθωμεν καὶ λάβωμεν, φωτισμὸν εὐφροσύνης, καὶ σωτηρίαν καὶ ἄφεσιν αἴνεσιν Κυρίῳ προσάγοντες.

Πρόκειται ξένον τοῖς ὀρώσι θέαμα, Σταυρὸς ὁ τίμιος, καὶ ὡς πηγὴ βρῦει, ψυχικὰ χαρίσματα, καὶ παύει ἁμαρτήματα, καὶ νοσήματα, λύει, καὶ τὰ φρονήματα ῥώννυσι, τῶν εἰλικρινῶς προσιόντων αὐτῷ.

Ῥάβδος ἐτύπου τοῦ Σταυροῦ τὸ τρόπαιον, θάλασσαν τέμνουσα, δι' οὗ ἡμεῖς πίστει, ἀποντίστως πλέομεν, τοῦ βίου ὕδωρ ἄστατον, καὶ τὰ ρεύματα πάντα, τῆς ἁμαρτίας ἐκφεύγομεν, καὶ θείας γαλήνης πληρούμεθα.

Σταυροθεοτοκίον

Ὅτε σε Τέκνον ἀπορρήτως ἔτεκον, ὠδῖνας ἔφυγον· καὶ πῶς νυνὶ ὄλη, ὀδυνῶν πεπλήρωμαι; Ὅρῳ γάρ σε κρεμάμενον, ὡς κακοῦργον τῷ ξύλῳ, τὸν γῆν ἀσχέτως κρεμάσαντα, ἔλεγεν ἡ Πάναγνος κλαίουσα.

Ὡδὴ γ'

Ὁ στερεώσας καταρχὰς ΤΟ ΑΚΟΥΤΕ

Σταυρὸς ἀπάντων τῶν καλῶν, παρεκτικὸς καθορᾶται, προσκυνούμενος, καὶ πᾶσα ἡ Κτίσις, ἐορτάζει ἐν χαρᾷ, φωτιζομένη χάριτι, τοῦ ἐν αὐτῷ βουλήσει, ἀνυψωθέντος Θεοῦ ἡμῶν.

Καταυγαζόμενοι φωτί, τῶν τοῦ Σταυροῦ λαμπηδόνων, μεσασμῷ τῆς ἱερᾶς ἐγκρατείας, σκοτασμὸν ἁμαρτιῶν, ἐκφύγωμεν καὶ κράξωμεν· Ὁ φωτισμὸς τῶν ὄλων, εὐσπλαγχνε Κύριε δόξα σοι.

Ὑμνολογοῦμέν σε Σταυρέ, καὶ προσπτυσσόμεθα πίστει, ἐξαιτούμενοι τῇ σῇ δυναστείᾳ, ἐξελοῦ ἡμᾶς ἐχθροῦ, παγίδων καὶ κυβέρνησον, πάντας ἡμᾶς πρὸς ὄρμον, τῆς σωτηρίας τιμῶντάς σε.

Σταυροθεοτοκίον

Νενεκρωμένην τὴν ζωὴν, ἐπὶ Σταυροῦ θεωροῦσα, καὶ μὴ φέρουσα τῶν σπλάγχων τὸν πόνον, ἐδονεῖτο ἡ σεμνή, Παρθένος ἀνακράζουσα· Οἴμοι Υἱέ μου, τί σοι, δῆμος ἀνόμων ἀπέδωκεν!

Κάθισμα

Ἦχος πλ. β'

Μόνον ἐπάγη τὸ ξύλον Χριστέ τοῦ Σταυροῦ σου, τὰ θεμέλια ἐσαλεύθη τοῦ θανάτου Κύριε· ὄν γὰρ κατέπτε πόθῳ ὁ Ἄδης, ἀπέλυσε τρόμφῳ, ἔδειξας ἡμῖν τὸ σωτήριόν σου Ἄγιε, καὶ δοξολογοῦμέν σε Υἱέ Θεοῦ. Ἐλέησον ἡμᾶς.

Δόξα... Τὸ αὐτὸ

Καὶ νῦν ... Σταυροθεοτοκίον

Σήμερον τὸ προφητικὸν πεπλήρωται λόγιον· ἰδοὺ γὰρ προσκυνούμεν εἰς τὸν τόπον, οὗ ἔστησαν οἱ πόδες σου Κύριε, καὶ Ξύλου σωτηρίας γευσάμενοι, τῶν ἐξ ἁμαρτίας παθῶν ἐλευθερίας ἐτύχομεν, πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου, μόνη φιλάνθρωπε.

Ὡδὴ δ'

Σύ μου ἰσχύς ΤΟ ΑΚΟΥΤΕ

Ἡ κραταιά, σκέπη τε καὶ ἐπανόρθωσις, τῶν ἀνθρώπων, τὸ ἀκαταμάχητον, ὄπλον τῆς πίστεως ὁ Σταυρὸς, ὁ σωτηριώδης, ἰδοὺ ὀράται προκείμενος, καὶ πάντων τὰς καρδίας, τῶν πιστῶς προσιόντων, ἀγιάζει φωτίζει ἐν χάριτι.

Τῷ μεσασμῷ, τῆς ἐγκρατείας προκείμενος, ἐν τῷ μέσῳ, πάντων ὑπεράγαθε, Σταυρὸς ὁ τίμιος μέσον γῆς, ἐν ᾧ ἀνυψώθης, ἐθελουσίως φιλάνθρωπε τὸν Κόσμον ἀγιάζει, τῇ αὐτοῦ προσκυνήσει, καὶ διώκει δαιμόνων τὰς φάλαγγας.

Ὁ Οὐρανός, καὶ πᾶσα γῆ συνευφραίνεται, Ἀθλοφόροι, Μάρτυρες, Απόστολοι, ψυχαὶ Δικαίων περιχαρῶς, νῦν ἀγαλλιῶνται, τὸ πάντας σφῶζον θεώμενοι, προκείμενον ἐν μέσῳ, ζωοδῶρητον Ξύλον, καὶ πιστοὺς ἀγιάζον ἐν χάριτι.

Νόμους τοὺς σοὺς, Κύριε ὁ ἀσυνείδητος μὴ φυλάξας, μέλλω κατακρίνεσθαι, ἡνίκα ἔρχῃ ἐξ οὐρανοῦ, κρῖναι τῶν ἀνθρώπων, τὰ ἔργα· ὅθεν κραυγάζω σοι· Δυνάμει τοῦ Σταυροῦ σου, ἐπιστρέψας με σῶσον μετανοίας παρέχων μοι δάκρυα.

Σταυροθεοτοκίον

Παρθενικῆς, Τέκνον ἐκ μήτρας σε ἔτεκεν καὶ ὀρώσα, Ξύλω σε κρεμάμενον, ἐξαπορῶ, καὶ οὐ συνορῶ, ὕψος μυστηρίου, καὶ βάθος πολλῶν κριμάτων σου, ἡ Πάναγνος ἐβόα, ἦν φωναῖς ἀσιγήτοις, ὡς Μητέρα Θεοῦ μακαρίζομεν.

Ῥδὴ ε'

Ἵνα τί με ἀπόσω [TO AKOYTE](#)

Ἀλαλάξατε ἔθνη, ἄσατε καὶ ψάλατε, φυλαὶ σκιρτήσατε, τῷ Θεῷ τῷ δόντι, τὸν Σταυρὸν ἀδιάσειστον ἔρεισμα, οἱ τῆς ἐγκρατείας, νῦν τῷ καιρῷ κατατροφῶντες, ἐστιῶντες ψυχὴν καὶ διάνοιαν.

Νοεραὶ στρατιαὶ σε, πᾶσαι περιέπουσι, Σταυρὲ πανάγιε, καὶ βροτοὶ πηλίνοις, σοὶ προσπαύοντες χεῖλεσι σήμερον, ἀπαντλοῦμεν πόθω, ἁγιασμὸν καὶ εὐλογίαν, τὸν ἐν σοὶ προσπαγέοντα δοξάζοντες.

Τῆς ψυχῆς μου τὰ πάθη, ἴασαι τὰ χρόνια, εὐσπλαγγνε Κύριε, καὶ προσκυνητὴν με, τῶν ἁγίων Παθῶν σου ἀξίωσον, τῆς νηστείας χρόνῳ, βελτιωθέντα ἀναδείξει, καὶ κακῶν ἀποσχεῖν ὑπεράγαθε.

Σταυροθεοτοκίον

Ἐν Σταυρῷ καθορῶσα, τὸν δι' ἀγαθότητα, ἐκ σοῦ Πανάμωμε, ὑπὲρ νοῦν τεχθέντα, ἐτιτρώσκου τὰ σπλάγχνα, καὶ ἔλεγες· Οἴμοι θεῖον Τέκνον! πῶς ὑπὲρ πάντων ὀδυνᾶσαι; Προσκυνῶ σου τὸ εὐσπλαγγνον Κύριε.

Τὸ Τριώδιον Ποίημα Ἰωσήφ

Ῥδὴ ε' ἤχος δ'

Ἐξέστη τὰ σύμπαντα [TO AKOYTE](#)

Φωστῆρες ἀπέκρυπτον, τὸ φῶς αὐτῶν θεώμενοι, ξύλω προσηλούμενον ἀδίκως, δίκαιε μόνη, σὲ τὸν μακρόθυμον, καὶ τοῦ πονηροῦ τὰς ζοφεράς, Σῶτερ δειγματίζοντα, ἐξουσίας τῷ κράτει σου.

Νηστείας ἐν ὕδατι, τὰ πρόσωπα νησώμεθα, καὶ περιπτυξώμεθα τὸ Ξύλον, μόνος ὁ πάντων, ἐν ᾧ ὑψώθη Χριστός, σάρκα περικείμενος θνητὴν, ὅπως θανατώσειε, τὸν ἡμᾶς θανατώσαντα.

Σταυρὲ πανσεβάσμιε, τῶν Ἀποστόλων καύχημα, ὄπλον Ἀθλοφόρων, Ἱερέων, δόξα Ὁσίων, περιχαράκωμα, πάντων τῶν πιστῶν ὁ φυλακτήρ, φρούρησον ἁγίασον, τοὺς πιστῶς προσκυνοῦντάς σε.

Σταυροθεοτοκίον

Τὸν βότρυν ἢ ἄμπελος, Παρθένος ὃν ἐβλάστησε, ξύλω κρεμασθέντα κατιδοῦσα, Τέκνον, ἐβόα, γλεῦκος ἀπόσταξον, μέθην ἀναστέλλων τῶν ἐχθρῶν, μάτην σταυρωσάντων σε, τὸν ἐν πᾶσι μακρόθυμον.

Ἴτερον Ποίημα Θεοδώρου

Ἐκ νυκτὸς ὀρθρίζοντα [TO AKOYTE](#)

Σήμερον προτίθεται ὁ Σταυρός σου, ξύλον ζωῆς προσκυνητόν, καὶ κόσμος ἀγάλλεται, φοιτήσῃ τῇ τοῦ Πνεύματος, αὐτὸν κατασπαζόμενος.

Προκείμενον βλέποντες τὸν Σταυρὸν σου, οἱ Λειτουργοὶ τῶν οὐρανῶν, ὕμνουσί σε Κύριε, καὶ δαίμονες φρίττουσι, μὴ φέροντες τὸ κράτος σου.

Δόξα...

Τριάδα δοξάσωμεν ὀρθοδόξως, σὺν τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ, καὶ Πνεῦμα τὸ ἅγιον τὴν μίαν Θεότητα, Μονάδα τρισυπόστατον.

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον

Μητέρα καὶ Παρθένον σὲ ὀρθοδόξως, ὁμολογοῦμεν οἱ πιστοί, ἀρρήτως κηύσασαν, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, τὸν μόνον πολυέλεον.

Δόξα σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι

Ἐν πεύκῃ καὶ κέδρῳ καὶ κυπαρίσσῳ, ὁ σταυρωθεὶς Υἱὸς Θεοῦ, ἁγίασον πάντας ἡμᾶς, καὶ τὸ ζωηφόρον σου, καταξίωσον Πάθος ἰδεῖν.

Ὁ Εἰρμὸς [TO AKOYTE](#)

«Ἐκ νυκτὸς ὀρθρίζοντα φώτισόν με ζωοποιε Χριστοῦ Σταυρέ, φόβῳ προσκυνοῦντά σε, ἡμέραν σωτήριον, ἀεὶ ἐξανατέλλων μοι».

Ῥδὴ ς'

Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ ΤΟ ΑΚΟΥΤΕ

Σταυροῦ παγέντος ἐν γῆ, δαιμόνων πῶσις ἐγένετο, ὄν νῦν ὀρῶντες ἡμεῖς, ἐνδόξως προκείμενον, καὶ κατασπαζόμενοι, ἀπὸ συμπτωμάτων, ἀμαρτίας ἀνιστάμεθα.

Ἵψοῦντές σε τὸν Χριστόν, ὡς Βασιλέα καὶ Κύριον, ὄν ἐδώρῃσω ἡμῖν, Σταυρὸν τεῖχος ἄρρηκτον, ὄν περιπτυσσόμεθα, μεσσασμῶ τῆς θείας, ἐγκρατείας ἀγαλλόμενοι.

Μεγάλα πᾶσιν ἡμῖν, δωρήματα παρεχόμενος, ὁ τοῦ Κυρίου Σταυρός, ὀρᾶται προκείμενος, προσέλθωμεν ἄνθρωποι, φωτισμὸν καρδίας, καὶ ψυχῆς ἀπαρυσώμεθα.

Θεοτοκίον

Νηστεύειν ἡμᾶς Ἀγνή, κακίας πάσης ἐνίσχυσον, καὶ φαύλων καὶ πονηρῶν, ἀπέχεσθαι πράξεων, ἀεὶ ἐνδυνάμωσον, προστασία πάντων, τῶν ἀνθρώπων χρηματίζουσα.

Κοντάκιον Ἀυτόμελον

Ἦχος βαρὺς ΤΟ ΑΚΟΥΤΕ

Οὐκέτι φλογίνη ῥομφαία φυλάττει τὴν πύλην τῆς Ἐδέμ· αὐτῇ γὰρ ἐπῆλθε παράδοξος σβέσις, τὸ ξύλον τοῦ Σταυροῦ, θανάτου τὸ κέντρον, καὶ Ἄδου τὸ νίκος ἐλήλαται, ἐπέστης δὲ Σωτήρ μου βοῶν τοῖς ἐν Ἄδῃ, εἰσάγεσθε πάλιν εἰς τὸν Παράδεισον.

Ῥδὴ ζ'

Θεοῦ συγκατάβασιν ΤΟ ΑΚΟΥΤΕ

Ὁ χρόνων ἐπέκεινα, ἐν χρόνῳ σάρκα φορέσας δείκνυται, καὶ τὰ χρόνια πάθη, ἡμῶν ἰᾶται δι' ἀγαθότητα, τῆς ἐγκρατείας καιρῶ, ἐν ᾧ πρόκειται, ὁ θεῖος οὗτος Σταυρός, καθαγιαζὼν ἡμᾶς.

Ἵμνουῦμεν δοξάζομεν, καὶ προσκυνοῦμεν καὶ μεγαλύνομεν, τὸ σὸν Κύριε κράτος, ὅτι παρέσχου ἡμῖν τοῖς δούλοις σου, Σταυρὸν τὸν θεῖον, τρυφήν ἀδαπάνητον καὶ φύλακα τῶν ψυχῶν, καὶ τῶν σωμάτων ἡμῶν.

Μὴ δείξης με Κύριε, ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς διαγνώσεως, κακοῖς κατεγνωσμένον, μὴ ἀπορρίψης ἐκ τοῦ προσώπου σου, κατησχυμένον, ἀλλ' οἴκτειρον σῶσόν με, τῷ σῷ τιμίῳ Σταυρῷ, ὡς ὑπεράγαθος.

Ἐτύπου τὴν χάριν σου, Σταυρὲ γλυκαίνων Μωσῆς τὰ ὕδατα, τὰ πικρότατα ξύλω· καὶ γὰρ πικρίας παθῶν ἐρρύσθημεν, τῇ σῇ δυνάμει· διὸ ἡμᾶς γλύκανον, ἀσπαζομένους σε νῦν, ἐν καταλύξει ψυχῆς.

Θεοτοκίον

Νοός μου τὴν στένωσιν, τῇ σῇ πρεσβείᾳ πλάτυνον Δέσποινα, ἢ στενώσασα πάσας, τὰς μεθοδίας τοῦ πολεμήτορος, καὶ δι' ὁδοῦ με στενῆς κατευόδωσον, πρὸς πλατυσμόν τῆς ζωῆς, βαδίζειν Μήτηρ Θεοῦ.

Ῥδὴ η'

Ἑπταπλασίως κάμινον ΤΟ ΑΚΟΥΤΕ

Εὐλω ποτὲ ἀνείλκυσε, ποταμοῦ τὸ σιδήριον, θεῖος Ἐλισσαῖος, ὁ σὲ προγράψας πόρρωθεν, Σταυρὲ πανσεβάσμιε, ἐκ τοῦ βυθοῦ τῆς πλάνης· καὶ γάρ, διὰ σοῦ πρὸς πίστιν ἀναχθέντες βεβαίαν, τὴν σήμερον ἡμέραν, ἀξιούμεθα βλέπειν, καὶ πιστεῖ προσκυνεῖν σε, τρυγῶντες σωτηρίαν.

Ἵποσημαίνει πόρρωθεν, σὲ Σταυρὲ πανσεβάσμιε, ἐν ταῖς εὐλογίαις, Ἰακῶβ τρανώτατα, ἡμεῖς δὲ ἐν χάριτι, ἀξιωθέντες βλέπειν σε, πιστεῖ ἀδιστάκτῳ, προσερχόμεθα πάντες, καὶ ψαύοντες πλουσίαν, εὐλογίαν τρυγῶμεν, καὶ φῶς καὶ σωτηρίαν, καὶ τῶν πταισμάτων λύσιν.

Λευχειμονοῦντες πράξειςιν, ἐναρέτοις προσέλθωμεν, τῷ τῆς ἐγκρατείας μεσσασμῶ γηθόμενοι, καὶ περιπτυξώμεθα, τὸν τοῦ Κυρίου πιστεῖ Σταυρὸν, ὅπως τῷ αὐτοῦ κατευοδούμενοι σθένει, τελέσωμεν τὸν δρόμον, ἐν καλῇ προθυμίᾳ, καὶ φθάσωμεν τὸ θεῖον, λελαμπρυσμένοι Πάθος.

Τριαδικὸν

Ὁμοφυῆ συνάναρχον, συναίδιον σύνθρονον, φύσιν μὲν ἀπλῆν, διαιρετὴν προσώποις δέ, Πατέρα

ἀγέννητον Υἱὸν καὶ Πνεῦμα ἅγιον, ἄκτιστον οὐσίαν, καὶ Θεότητα πάντες, ὑμνοῦντες μελωδοῦμεν·
Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Σταυροθεοτοκίον

Νῦν ὡς ἀρνίον ἄκακον, καθορῶ σε κρεμάμενον, καὶ ὑπὸ ἀνόμων, τῷ Σταυρῷ πηγνύμενον, Υἱέ μου
προάναρχε, τοῖς ὀδύρμοις συγκόπτομαι, καὶ ταῖς μητρικαῖς περιστατοῦμαι ὀδύνας, ἡ Πάναγνος ἐβόα·
ἦν φωναῖς ἀσιγήτοις, ὑμνοῦμεν καταχρέως, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τοῦ Τριφδίου Εἰρμὸς ἄλλος

Παῖδας εὐαγεῖς TO AKOYTE

Πάθος σου τοῦ ἀπαθοῦς ὀρῶσα, ἡ Κτίσις συνέπασχε Μακρόθυμε, ἥλιος ἐσβέννυτο, πέτραι δὲ
ἐρρήγγνυτο, πᾶσα ἡ γῆ ἐσειέτο, φόβῳ κραυγάζουσα· τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς
πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θηρίοις δεινοῖς τοῖς τοῦ καλάμου, Θεέ μου οἰκτίρμον ἐπιτίμησον, ἔνδον με συνθλίβουσι, Σῶτερ ὁ τὴν
ἄτιμον, ὑπενεγκὼν τυπτόμενος, ὕβριν καλάμῳ Χριστέ, τιμῆσαι προελόμενος πάντας, τοὺς
ἀτιμασθέντας, τῇ πάλαι παραβάσει.

Εἰς νοῦν τὸ φρικτὸν σου ὅταν λάβῳ, Κριτὰ δικαιοσύνην κριτήριον, τρέμω καὶ ἐξίσταμαι, φρίττω καὶ
ὀδύρομαι, κατανοῶν τὰ ἔργα μου, δίκης ἐπάξια· διό σου τὴν πολλὴν εὐσπλαγχνίαν, Σῶτερ μὴ νικήση,
τὸ πλῆθος τῶν κακῶν μου.

Σταυροθεοτοκίον

Τεκοῦσά σε ἀνευθεν ὠδίνων, ὀδύνας τῆ σῆ σταυρώσει καθυφίσταμαι, φλέγονται τὰ σπλάγχνα μου·
ἥλιος γὰρ προσήλωσαι, τὴν σὴν πλευρὰν Μακρόθυμε, ἐξορυττόμενος, ἡ πάναγνος ἐβόα Παρθένης, ἦν
ὡς Θεοτόκον, συμφώνως ἀνυμνοῦμεν.

Ἴτερος Εἰρμὸς τοῦ αὐτοῦ

Πάντα τὰ ἔργα TO AKOYTE

Ῥηξάτωσαν τὰ ὄρη νοητῶς, δικαιοσύνην καὶ βουνοὶ ἀγαλλίασιν, τὸ ξύλον τοῦ Σταυροῦ
προσκυνούμενον βλέποντες, ὃν ὑπερυψοῦμεν, Χριστέ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἡ χάρις τοῦ Σταυροῦ σου φοβερὰ· καὶ γὰρ δαιμόνων ἐλαύνει τὰς φάλαγγας, ἀνθρώποις τῶν ἰαμάτων
παρέχουσα νάματα· διό σε ἀνυμνοῦμεν, Χριστέ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱόν, καὶ ἅγιον Πνεῦμα

Τὸν ἀναρχον Πατέρα καὶ Υἱόν, σὺν τῷ ἁγίῳ ἀνυμνήσωμεν Πνεύματι, Τριάδα ὁμοούσιον, μίαν Ἀρχὴν
καὶ Θεόν, αἰνοῦντες ὑμνοῦμεν, αὐτὴν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον

Πᾶσα γλῶσσα γηγενῶν, ὑμνεῖ σε Παρθένε, ὅτι φῶς τὸ ἀπρόσιτον, ἠῦγασας φωταγωγοῦντα τὸν Κόσμον,
Χριστὸν τὸν Θεόν, ὃν ὑπερυψοῦμεν, ἀεὶ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Δόξα σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι

Ἀγάλλεται τὰ πέρατα τῆς γῆς, τῇ προσκυνήσει τοῦ Σταυροῦ σου φιλάνθρωπε. Ἄγγελοι ἐν οὐρανοῖς
συγχορεύουσι σήμερον, σὺν ἡμῖν ὑμνοῦντες, σε Χριστέ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμὸς TO AKOYTE

«Πάντα τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ, καὶ πᾶσα κτίσις εὐλογεῖτε τὸν Κύριον, ὅσοι καὶ ταπεινοὶ τῇ καρδίᾳ, ὑμνεῖτε
λαοί, καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας».

Ῥδὴ θ'

Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανὸς TO AKOYTE

Ἴάσω ὑπεράγαθε τὴν ἐμήν, συντριβὴν ἐν Σταυρῷ προσπηγνύμενος, ἥλοις ποτέ, χεῖράς σου καὶ πόδας
Παμβασιλεῦ, καὶ τὴν πλευρὰν νυττόμενος, ὄξος ποτιζόμενος καὶ χολὴν, ἡ πάντων εὐφροσύνη, ὁ
γλυκασμὸς ἡ δόξα, ἡ αἰωνία ἀπολύτρωσις.

Ὁραῖος ὑπὲρ σάπφειρον καὶ χρυσόν, φωταυγῆς ὡσπερ ἥλιος πέφυκας, θεῖε Σταυρέ, κείμενος μὲν τόπῳ
περιγραπτῷ, καὶ νοεραῖς Δυνάμεσι, πάντοτε κυκλούμενος φοβερῶς, ἀκτίσι δέ σου θείας, δυνάμεως
φωτίζων, τῆς Οἰκουμένης τὰ πληρώματα.

Σταυρὸς χειμαζομένων ἐστὶ λιμὴν, ὀδηγὸς πλανωμένων καὶ στήριγμα, δόξα Χριστοῦ, σθένος

Αποστόλων και Προφητῶν, τῶν Ἀθλητῶν κραταίωμα, πάντων τῶν ἀνθρώπων καταφυγή. Αὐτὸν ἐν μέσῳ πάντες, προκείμενον ὀρῶντες, τῇ ἐγκρατεία ἀσπαζόμεθα.

Ἦνίκα μέλλης ἔρχεσθαι ἐπὶ γῆς, κρῖναι Κόσμον, ὃν ἔπλασας Κύριε, Ἀγγελικῶν, προπορευομένων σου στρατιῶν, καὶ τοῦ Σταυροῦ προλάμποντος, ὑπὲρ τὰς ἀυγὰς τὰς ἡλιακὰς, τῇ τούτου δυναστεία, οἰκτείρησόν με σῶσον, τὸν ὑπὲρ πάντας βροτοὺς πταίσαντα.

Σταυροθεοτοκίον

Φθορᾶς σε δίχα τέτοκα ἐκ γαστρὸς, πρὸ αἰώνων Πατὴρ ὃν ἐγέννησε, καὶ πῶς φθορεῖς, ἄνθρωποι σπαράττουσί σε Υἱέ, καὶ τὴν πλευρὰν ὀρύττουσι, λόγχῃ καὶ τὰς χεῖρας σὺν τοῖς ποσίν, ἡλοῦσιν ἀπανθρώπως; ἡ Πάναγνος ἐβόα, ἦν ἐπαξίως μεγαλύνομεν.

Εἰρμὸς ἄλλος τοῦ Τριφιδίου

Ἄπας γηγενῆς TO AKOYTE

Εὐλόφ τοῦ Σταυροῦ, τὴν φλόγα ἐμάρανας, τῆς ἀμαρτίας Χριστέ, χεῖρας πεπαρμένας δέ, χεῖρὸς ἐρρῦσῶ τοῦ πολεμήτορος, τὸν ἀκρατῶς ἐκτείναντα, χεῖρας πρὸς βρῶσιν καρποῦ, οὐπὲρ μόνου, φεύγειν τὴν μετάληψιν, ἀπεφήνω Χριστέ πολυέλεε.

Πάθος σου Χριστέ, τὸ πᾶσιν ἀπάθειαν, βροτοῖς πηγᾶσαν σεπτῶς, βλέψαι καταξίωσον, ἐν ἀπαθείᾳ τοὺς προσκυνήσαντας, σοῦ τὸν Σταυρὸν τὸν τίμιον, τὰς ἀμαρτίας ἡμῶν, παραβλέπων, καὶ τῆς Ἀναστάσεως, ἀληθείας υἱοὺς ἐργαζόμενος.

Ἵψωσας ἡμᾶς, πεσόντας εἰς θάνατον, τῇ Ἀναστάσει σου, ἔλυσας τὸν θάνατον, καὶ τῷ Πατρὶ σου ἡμᾶς κατήλλαξας, ὑπὲρ ἡμῶν τὸ Αἷμά σου, καταβαλλόμενος, Εὐεργέτα· ὅθεν σε δοξάζομεν, ὡς Θεὸν λυτρωτὴν παντοδύναμον.

Θεοτοκίον

Μόνη τοῦ Θεοῦ, σοφίαν κύησασα, τὴν ἐνυπόστατον, σοφισὸν με δέομαι, τοῦ τῆς κακίας διαφυγεῖν σοφιστοῦ, ἐπιβουλὰς καὶ ἔνεδρα, καὶ πανουργήματα, Θεοτόκε, Κόρη ἀπειρόγαμε, κραταῖον τῶν πιστῶν καταφύγιον.

Εἰρμὸς ἄλλος τοῦ αὐτοῦ

Τὸν ἄσπορον τόκον σου TO AKOYTE

Τὸν Σταυρὸν τὸν τίμιον, ὃν περ περιέπουσιν, Ἀγγέλων στρατεύματα, καὶ ἡμεῖς προσκυνοῦντες μεγαλύνομεν.

Τὸ Εὐλὸν τὸ ἄχραντον, δι' οὗ μετελάβομεν ζωῆς, οἱ πρὶν θανέντες, τὸν Σταυρὸν τοῦ Σωτῆρος μεγαλύνομεν.

Δόξα...

Πατέρα τὸν ἄναρχον, Υἱὸν τὸν συνάναρχον, καὶ Πνεῦμα τὸ σύνθρονον, τὴν ἁγίαν Τριάδα μεγαλύνομεν.

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον

Μητέρα ἀνύμφευτον, καὶ Παρθένον ἅπαντες, Σεμνὴ ἀνυμνοῦμέν σε· ἀσπόρως γὰρ τὸν κτίστην ἀπεκύησας.

Δόξα σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι

Τοὺς ἀξιοθέοντας σε ἰδεῖν, καὶ προσπτύξασθαι, εὐδόωσον προφθάσαι, τὸ πανάγιον Πάθος, ὁ Σταυρὸς τοῦ Χριστοῦ.

Ὁ Εἰρμὸς TO AKOYTE

«Τὸν ἄσπορον τόκον σου, Θεοτόκε ἄχραντε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, ἐν ὕμνοις ἀσιγήτοις μεγαλύνομεν».

Ἀπόστιχα τῶν Αἰῶνων

Ἴδιόμελον Ἑἱχος δ'

Ὁ τῆς ἀληθείας ἐξεταστής, καὶ τῶν κρυπτῶν γνώστης Κύριος, τὸν Φαρισαῖον τῇ κενοδοξίᾳ νικώμενον, καὶ ταῖς ἐξ ἔργων ἀρεταῖς, δικαιούμενον κατέκρινας, τὸν δὲ Τελώνην καταλύξει προσευχόμενον, καὶ ὑπ' ἐκείνου κατακριθέντα ἐδικαίωσας, οὗ καὶ ἡμᾶς, τῆς μετανοίας ζηλωτάς, ὁ σταυρωθεὶς ἀνάδειξον, καὶ τῆς ἀφέσεως ἀξίωσον ὡς φιλόανθρωπος. (Δίς)

Μαρτυρικὸν

Τις οὐκ ἐξίσταται ὀρῶν, ἅγιοι Μάρτυρες, τὸν ἀγῶνα τὸν καλόν, ὃν ἠγωνίσασθε; πῶς ἐν σώματι ὄντες, τὸν ἀσώματον ἐχθρὸν ἐνίκησατε, Χριστὸν ὁμολογήσαντες, καὶ Σταυρὸν ὀπλισάμενοι; ὅθεν ἐπαξίως

ἀνεδείχθητε, δαιμόνων φυγαδευταί, καὶ βαρβάρων πολέμιοι, ἀπαύστως πρεσβεύσατε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα... Καὶ νῦν ...

Ἰδιόμελον ᾠχος πλ. δ'

Σήμερον ὁ Δεσπότης τῆς Κτίσεως, καὶ Κύριος τῆς δόξης, τῷ Σταυρῷ προσπήγνυται, καὶ τὴν πλευρὰν κεντᾶται, χολὴν καὶ ὄξος γεύεται, ὁ γλυκασμὸς τῆς Ἐκκλησίας, στέφανον ἐξ ἀκανθῶν περιβάλλεται, ὁ καλύπτων οὐρανὸν τοῖς νέφεσι, χλαῖναν ἐνδύεται χλεύης, καὶ ῥαπίζεται πηλίνῃ χειρὶ, ὁ τῇ χειρὶ πλάσας τὸν ἄνθρωπον, τὸν νῶτον φραγγελλοῦται, ὁ περιβάλλων τὸν οὐρανὸν ἐν νεφέλαις, ἐμπτυσμοὺς καὶ μάστιγας δέχεται, ὄνειδισμοὺς καὶ κολαφισμοὺς, καὶ πάντα ὑπομένει, δι' ἐμὲ τὸν κατὰκριτον, ὁ Λυτρωτῆς μου καὶ Θεός, ἵνα σώσῃ Κόσμον ἐκ πλάνης, ὡς εὐσπλαγχνος.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΤΡΙΘΕΚΤΗΝ

Τροπάριον τῆς Προφητείας

ᾠχος πλ. β'

Τὸν Σταυρόν σου προσκυνοῦμεν Δέσποτα, καὶ τὴν ἀγίαν σου ἀνάστασιν δοξάζομεν.

Προκείμενον ᾠχος πλ. β' Ψαλμὸς οζ'

Αὐτός ἐστιν οἰκτίρμων, καὶ ἰλάσκειται ταῖς ἀμαρτίαις ἡμῶν.

Στίχ. Προσέχετε, λαὸς μου, τῷ νόμῳ σου

Προφητείας Ἡσαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα

(Κεφ. ΚΘ', 13-23)

Τάδε λέγει Κύριος· Ἐγγίζει μοι ὁ λαὸς οὗτος ἐν τῷ στόματι αὐτοῦ, καὶ ἐν τοῖς χείλεσιν αὐτῶν τιμῶσί με, ἡ δὲ καρδία αὐτῶν πόρρω ἀπέχει ἀπ' ἐμοῦ, μάτην δὲ σέβονται με, διδάσκοντες ἐντάλματα ἀνθρώπων καὶ διδασκαλίας. Διὰ τοῦτο, ἰδοὺ ἐγὼ προσθήσω, τοῦ μετατεθῆναι τὸν λαὸν τοῦτον, καὶ μεταθήσω αὐτοὺς καὶ ἀπολῶ τὴν σοφίαν τῶν σοφῶν, καὶ τὴν σύνεσιν τῶν συνετῶν κρύψω, οὐαὶ οἱ βαθέως βουλήν ποιῶντες, καὶ οὐ διὰ Κυρίου! οὐαὶ οἱ ἐν κρυφῇ βουλήν ποιῶντες! καὶ ἔσται ἐν σκότει τὰ ἔργα αὐτῶν, καὶ ἐροῦσι. τίς ἐώρακεν ἡμᾶς; καὶ τίς ἡμᾶς γνώσεται, ἢ ἡμεῖς ποιῶμεν; Οὐχ ὡς πηλὸς τοῦ κεραμέως λογισθήσεσθε; μὴ ἐρεῖ τὸ πλάσμα τῷ πλάσαντι αὐτό, οὐ σύ με ἔπλασας; ἢ τὸ ποίημα τῷ ποιήσαντι, οὐ συνετῶς με ἐποίησας; οὐκέτι μικρόν, καὶ μετατεθήσεται ὁ Λίβανος, ὡς τὸ ὄρος τὸ Χέρμελ, καὶ τὸ Χέρμελ εἰς ὄρυμὸν λογισθήσεται; Καὶ ἀκούσονται ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ κωφοὶ λόγους βιβλίου, καὶ οἱ ἐν τῷ σκότει, καὶ οἱ ἐν τῇ ὀμίχλῃ ὀφθαλμοὶ τυφλῶν ὄψονται, καὶ ἀγαλλιάσονται πτωχοὶ διὰ Κύριον ἐν εὐφροσύνῃ, καὶ οἱ ἀπηλπισμένοι τῶν ἀνθρώπων ἐμπλησθήσονται εὐφροσύνης. Ἐξέλιπεν ἄνομος, καὶ ἀπώλετο ὑπερήφανος, καὶ ἐξωλοθρεύθησαν οἱ ἀνομοῦντες ἐπὶ κακία, καὶ οἱ ποιῶντες ἀμαρτεῖν ἀνθρώπους ἐν λόγῳ, πάντας δὲ τοὺς ἐλέγχοντας ἐν πύλαις, πρόσκομμα θήσουσιν, ὅτι ἐπλαγίασαν ἐπ' ἀδίκους δίκαιον. Διὰ τοῦτο, τάδε λέγει Κύριος ἐπὶ τὸν οἶκον Ἰακώβ, ὃν ἀφώρισεν ἐξ Ἀβραάμ, οὐ νῦν αἰσχυνθήσεται Ἰακώβ, οὐδέ, νῦν τὸ πρόσωπον μεταβαλεῖ Ἰσραὴλ, ἀλλ' ὅταν ἴδωσι τὰ τέκνα αὐτῶν τὰ ἔργα μου, δι' ἐμὲ ἀγιάσουσι τὸ ὄνομά μου, καὶ ἀγιάσουσι τὸν Ἅγιον Ἰακώβ, καὶ τὸν Θεὸν τοῦ Ἰσραὴλ φοβηθήσονται.

Προκείμενον ᾠχος πλ. α' Ψαλμὸς οη'

Βοήθησον ἡμῖν, ὁ Θεός, ὁ Σωτὴρ ἡμῶν.

Στίχ. Ὁ Θεός, ἤλθοσαν ἔθνη εἰς τὴν κληρονομίαν σου